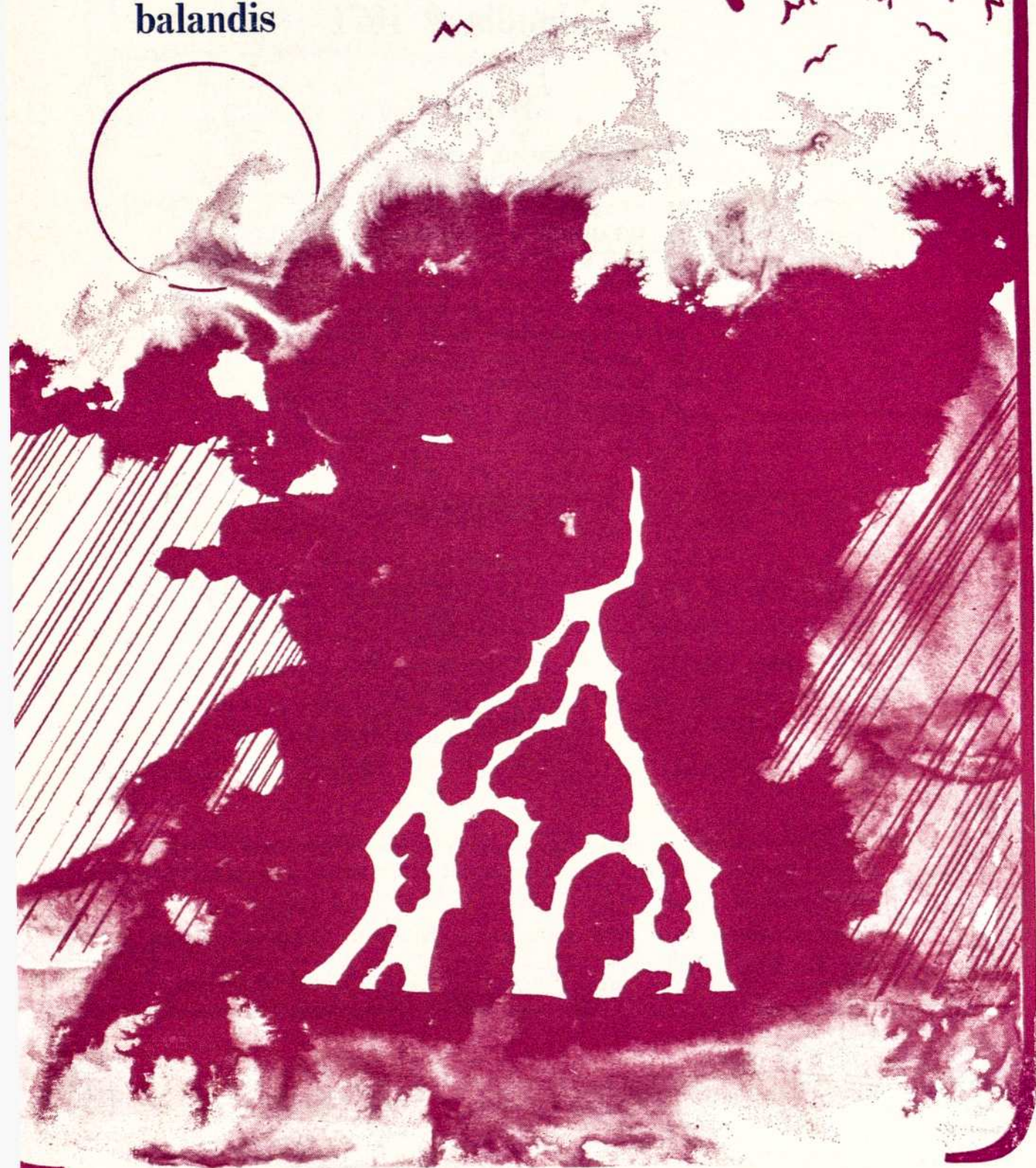
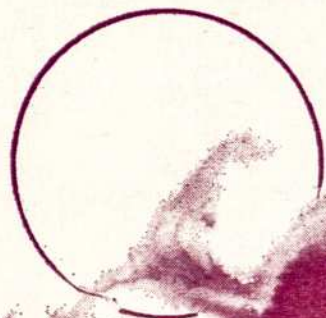

EGLUTĖ

1971
balandis

EGLUTĖ

balandis • 1971

TURINYS

- 3 VISI GIEDOJO, Pušėlė
- 10 VELYKOS, J. Minelga
- 11 STAIGMENA, M. Kvietytė
- 15 UŽ GIRUŽĖS, R. Jotvingytė
- 20 GYVAS NYKŠTUKAS, V. Vaitkevičienė
- 26 NEKLAUŽADA KIŠKUTIS, D. Lipčiūtė
- 27 BAISI NAKTIS, L. Stačiokaitė
- 29 PASIDARYKITE ŽUVI, R. Valiulytė
- 30 VELYKU GALVOSŪKIS, V. Jogaitė
- 31 MŪSU KŪRYBA
- 32 LAIŠKAS SKAITYTOJAMS

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis
- A. Sruoginienė — 3, 4, 6, 8, 9
- E. Muliolienė — 4, 5, 7, 26
- S. Šimaitis — 10
- N. Palubinskienė — 10, 27
- B. Bulotaitė — 11, 13, 14
- A. Trinkūnas — 15 — 19
- J. Paukštienė — 20, 21, 22, 23
- M. Ambrozaitienė — 24

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

VISI GIEDOJO

Pušelė

Popiečio saulė šokinėjo sniego likučiais. Jis buvo murzinas. Bet niekas jo neprausė, nors Velykos čia pat. Niekas į tą murziną sniegą nė nežiūrėjo. Visur juk aiškiai matyti pavasario žingsneliai. Gluosniai darosi šviesiai geltoni ir rodo minkštučius pumpuriukus. Kiemo gale 'kačiukai' jau gerokai pūkuoti. Patvory dygsta jauna žolytė.

— Vaikai, — sako mama, — išjudinkit sniego likučius, ir tuoj ištirps.

Bet visi labai užimti, negirdi. Kiekvienas kažkur skuba, kažką daro. Ir šuniukas Sargiukas skuba, laksto iš kiemo į namus, iš namų į kiemą. Beskubėdamas uodegytę tarpdury pamiršo. Vaje! Gerai, kad neprivėrė!

Žibutė sėdi savo lėlių kampely ir apžiūri savo dukrytes. Oi, ne labai gražios tos lėlės. Reikia veidelius šveist, suknytes skalbt. Meškis jau seniai seniai nešukuotas. Kas su tokiu susivėlusiu per Velykas kalbės?

Iš virtuvės eina nepaprastai skanūs kvapai. Visų nosis labai kutena — ir vaikų, ir Rainiuko - kačiuko ir Sargiu-ko-šuniuko. Bet mama nieko į virtuvę neįsileidžia. Tik trina, suka, plaka, maišo. Žibutė pro durų plyšiuką matė didelį raguotą pyragą. Ant stalo dubenėliuose išrikiuoti stovi migdolai, apelsinų žievelės, razinkos.

Mama dabar visai nekalba. Tik išbėgo ko pasiimti ir vėl virtuvėn neria. “Tikriausiai šį vakarą pasakos nebus”, galvoja Žibutė. “Oi, kad tos Velykos paskubėtų, kad greičiau ateitų!”...

Žybteli mergytei gera mintis. Ot, ims ir apgaus Velykas. Ims ir paskubins. Užsilipa ant kėdutės ir siekia sieninio laikrodžio. Bet per aukštai. Lipa ant sofos. Pliumpt! Per minkšta.

— Žibute, ką tu ten darai? — šūkteli mamytė.

— Aš — nieko. Aš čia su Rainiuku...

Bet tas Rainius toks tingus, nenori žaisti. Tik murkia akį primerkęs. Ūsas blizga kaip adata.

— Žibute, bėk laukan. Andrius Sargiuko namą dažo. Gal jam pagalbos reikia...

Žibutė velkasi paltuką. Išeidama, kyšteli nosytę į virtuvę. Ten Saulytė su Rima margučius dažo. Koks gražumėlis! Kaip plaštakės sparniukai tie kiaušiniai. Žali ir raudoni ir fioletiniai ir visokių visokiausių spalvų. Žibutės neįsileidžia. Gali sudaužyti. Čia juk sunkus darbas. Abi mergaitės įkaitusios, išraudusios. Kiaušinius vis reikia imti iš vieno indo, į kitą dėti, ir vėl imti ir vėl dėti...

Lauke Andrius baigia dažymą. Jam pagalbos nereikia. Tėtis su Gyčiu automobilį plauna. Bet ir jie Žibutės nekviečia į talką. Pasiėmus savo kastuvėlį mergytė eina sniego judinti. Gal ir ištirps...

— Tėveli, tėveli! Žiūrėk, ką radau! — suklykė Žibutė.

— O ką gi, parodyk.

Žibutė atbėga. Rankutėse laiko pūkuotą sutvėrimėlį.

— Paukščiukas, — sako Gytis. — Bet jis jau negyvas.

— Kad niekas jam nedavė valgyt, nei lovytės, ar todėl negyvas?

— Gal šalnų sušaldė, gal per anksti iš pietų atskrido,
— aiškina tėtis.

— O jei aš jį į savo lovytę paguldysiu, gal pasidarys gyvas?

— Ne, Žibute, gyvas nepasidarys. Duok kastuvėlį. Iškasim duobutę ir palaidosim.

Namuose aprimo skubėjimai. Virtuvėj jau nebegirdėt šaukštų ir lėkščių bildesio. Vonioj gargaliuoja vanduo ir kvepia muilas. Pagaliau, visi vaikai išprausti, aprimę. Mama Žibutę susupa į didelį rankšluostį ir nuneša tiesiai į lovą. Tėvelis praveda vakaro malda.

— Vaikai, už ką dar norit pasimelsti? — klausia.

— Už paukščiuką, — kužda Žibutė tėveliui į ausį.

Andrius neišlaiko, suprunkščia juokais. Kikena ir Saulytė su Rima. Visa sofa kruta.

— Žibute, už paukščiuką melstis nereikia, — sako tėvelis, glostydamas jos šlapius plaukus.

— Ar Dievulis negali padaryti, kad paukščiukas pasidarytų gyvas?

— Galėtų Žibute, — aiškina mama. — Bet gamtoj taip jau sutvarkyta. Paukščiukas pagyveno, pačiulbėjo ir jo amželis pasibaigė. Iš kiaušinėlių išsiris nauji paukščiukai, ir tie gyvens ir čiulbės.

— Bet Dievulis pats pasidarė gyvas, ar ne mamytė? — dar vis nenustoja Žibutė.

— Jis prisikėlė Velykų rytą, — įsiterpia išmintingasis Gytis.

— Ir todėl mes giedam džiaugsmo giesmę, aleliuja, — sako tėvelis.

— O ką reiškia tas žodis, aleliuja? — nesupranta Andrius.

— Tai džiaugsmo žodis — taip, kaip mes sakytum valio. Tai labai senas žodis, kurį naudodavo žydai savo maldose ir giesmėse. Rytoj visi giedosim aleliuja.

— Ir Rainiukas, ir Sargis ir mano meškis — visi giedos? — nerimsta Žibutė.

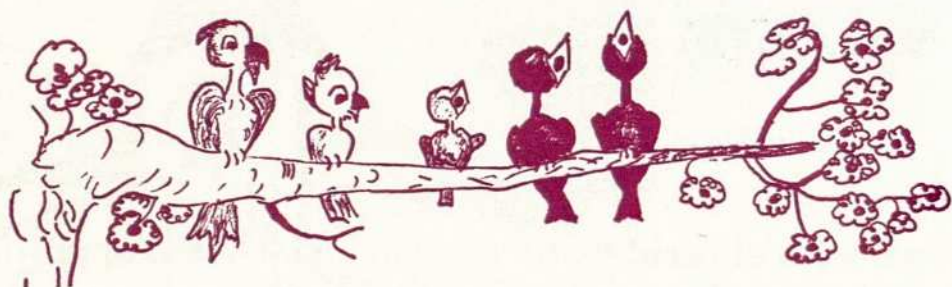
Vėl sofa kruta juoku.

— Gal ir jie giedos, — sako mamytė. — O dabar jau laikas gulti.

Vaikai išsiskirsto į savo kambarius. Namuose tylu ir gera.

Žibutė užmigo ir sapnavo, kad daug paukščiukų apie jos lovutę skraido. Ji juos surikiuoja ir giedoti mokina. Bet jie niekaip aleliuja neištaria. Čiulba savaip ir gana. Negieda nei Rainiukas, nei Sargis, nei meškis. Tik žiobčioja.

— Aš jums parodysiu kaip giedoti, — sako Žibutė. Ji plačiai išsižioja ir gieda. Visi paukšteliai ir gyvuliukai gieda kartu. Tai puikus choras!

Velykų rytas. Mama patefone užtaiso Velykinių giesmių plokštelę. Bunda visa šeima. Namai pilni Velykinės lelijos kvapo.

— Lygiai taip! Lygiai taip! — šaukia visiems Žibutė. — Lygiai taip visi giedojo! Visi giedojo aleliują.

VELYKOS

Jonas Minelga

**Velykos! Velykos!
Pievelės jau plikos —
Be sniego.
Iš miego
Pabudo gamta.**

**O varpas gaust ima, —
Į Prisikėlimą
Mus šaukia.
Nuplaukia
Virš miesto din-dan.**

**Suklumpam prie karsto,
Kai spindulius barsto
Saulutė,
Motutė
Plačiųjų laukų.**

STAIGMENA

Milda Kvietytė

Gintos tėveliai labai mėgsta rožes. Jų savo kieme prisodino gana daug. Visi pakraščiai kvepia rožėmis. Kieme pasėdėti ir pasidžiaugti gražiais žiedais, dažnai išeina visa šeima. Tik šį vakarą mamytė kalbasi telefonu, tai Ginta su tėveliu sėdi vieni.

— Gintule, kuri rožė tau labiausia patinka? — klausia tėtis.

Gintos akutės perbėga rožių krūmus. Pumpurai jau pradeda skleistis.

— Man visos patinka, tėveli.

— Atspėk, kuri man gražiausia, — ragina tėtis.

— Tikriausiai ši — jos žiedai geltoni. Mamytei ji labai patinka — ar ir tau, tėveli?

— Patinka. Bet dar labiau ta ana, ružavais žiedais.

— Oi, taip! — suploja rankomis Ginta. — Atsimenu, kaip pernai jos žiedai buvo tokie dideli, net lapus paslėpė!

— O šiomet ji bus dar gražesnė. Žiūrėk, kokie dideli jos pumpurai. Kokia ji laiminga, — šypsosi tėvelis.

Naktį praūžė baisi audra. Vėjas pūtė sūkuriais. Išlaužė rožių darželį. Labai nukentėjo ružavų rožių krūmas. Ryte tėtis rado jį priplotą prie žemės, sulaužytomis šakomis.

— Šiomet mano gražioji rožė nežydės.

— Tėtuk, nupirk trašų. Aš išpurensiu žemę, dažnai laistysiu. Pamatysi, tavo rožė pralinksms ir žydės, — ramino tėtį Ginta.

— Abejoju, Gintule, ar pasiseks ją atgaivinti.

Ginta su mama stropiai prižiūrėjo ružavą rožę. Pureno žemę, trešė, laistė. Krūmas atsigavo, bet žiedų nebuvo.

Vieną pavakarę, Gintos tėveliai išvažiavo į ligoninę sergančio pažįstamo aplankyti. Ginta liko namie. Ji išėjo į kiemą, apžiūrėjo gėles, paskui atsisėdo prieš tėčio rožę ir pradėjo galvoti.

— Dievuli, ką man daryti, kad šita rožė gautų nors vieną žiedą?

— Ginta! — pašaukė ją kažkas.

Ginta pašoko nuo kėdės. Nubėgo prie vartelių. Jai atrodė, kad ten ją šaukia. Už vartelių stovėjo mažytis, baltai apsirengęs vaikutis. Jo veidelis buvo nepaprastai gražus. Jis glaudė prie krūtinės mažą kiškutį.

— Labas, Gintute! Man labai reikalinga tavo pagalba!

— Mielai padėsiu, jei tik mokėsiu.

— Šis kiškutis yra labai geras. Aš jį radau pavargusį parke. Jį vaikėsi piktas šuo. Ginta, pasaugok jį, kol aš grįšiu.

— Gerai. Ar kiškutis nebijos manęs?

— Kiškutis jaučia, kad tu esi gera mergaitė.

Gintai vaikutis padavė kiškutį, o pats nubėgo į gatvę.

Kiškutis išplėtęs akutes žiūrėjo į Gintą ir drebėjo.

— Nurimk, kiškyti, aš tavęs niekam neduosiu. Tu pavargęs, prisiglausk prie manęs ir užmik!

Kiškutis nurimo ir užsimerkė. Ginta atsisėdo, kiškutį pasidėjo ant kelių ir glostė jo nugarytę. Kiškutis užmigo. Ginta bijojo judėti, kad jo nepabudintų. Ji buvo labai laiminga. Tokį gražų kiškutį ji matė pirmą kartą.

Kai vaikutis sugrįžo į kiemą, kiškutis pravėrė akis ir meiliai į jį pažiūrėjo.

— Labai ačiū! — kažkas padėkojo. Gintai nebuvo aišku, ar vaikutis, ar kiškutis.

— Ginta, tavo pagalba buvo labai didelė. Būk visada tokia gera. Čia pas jus labai gražu.

— Būtų dar gražiau, bet sūkurinė audra daug žalos pridarė. Matai, didžiausią rožę taip aplaužė, kad negali išauginti jokio žiedo. Pernai daug turėjo. Ji yra tėtuko mėgiamiausia rožė.

Vaikutis nusišypsojo. Ištiesė rankutę į ružavosios rožės pusę.

— Ar ta?

— Taip, — atsakė Ginta ir jai pasidarė liūdna.

— Nesijaudink, Ginta. Rožė pražydės.

Vaikutis pasiėmė kiškutį ir, atsisveikinęs su Ginta, išėjo. Ginta uždarė vartelius, sugrįžo prie kėdės, bet nesisėdo. Ji pagalvojo, kad tėveliai, tur būt, parvažiuoja. Nuėjo prie vartelių ir pamatė mamytę, lipančią iš automobilio.

— Aš turėjau svečių! — sušuko Ginta.

— Kokių svečių? — klausė mamytė.

— Buvo mažytis, baltai apsirengęs vaikutis su kiškučiu. Kiškutis miegojo ant mano kelių. Juodu neseniai išėjo.

— Mes jų nematėmę gatvėje, — atsiliepė tėtis.

— Ar ponas jau išėjęs iš ligoninės, kad jūs taip greit grįžot? — stebėjosi Ginta.

— Dukryte, tau laikas su svečiais greitai bėgo. Mudu rūpinomės, kad per ilgai tave vieną palikome, — paglostė mamytė Gintos veiduką.

— Labai gražus vakaras. Eikime į kiemą. Pasėdėsime, vakarų dangumi pasigerėsime. Žiūrėkit, kokiomis spalvomis žėri saulėleidis, — sako tėtis.

Visiėjo į kiemą.

— Kas čia taip maloniai kvepia? — dairosi mamytė.

— Ei, žiūrėkit, mano rožė pasipuošė žiedais! — sušuko tėtis.

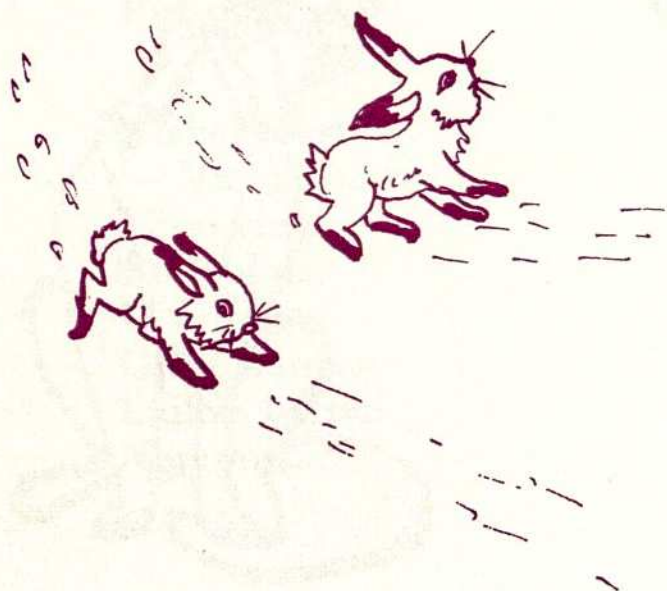

UŽ GIRUŽĖS

Ritonė Jotvingytė

Už kalnelio,
Prie upelio,
Prie pušaitės
Ir klevų,
Susigūžęs
Už giružės
Stovi namas
Be langų.

Vieną rytą,
Kai nukrito
Lietaus lašas
Ant žolės,
Kiškė Drasė
Pasikasė
Basa koja
Už ausies.

— Kur kiškiukai
Rudapūkiai
Nudulkėjo
Sau kalnais?
Ar meduolių
Šimtą šuolių
Ėjo pirkti
Dviem takais?

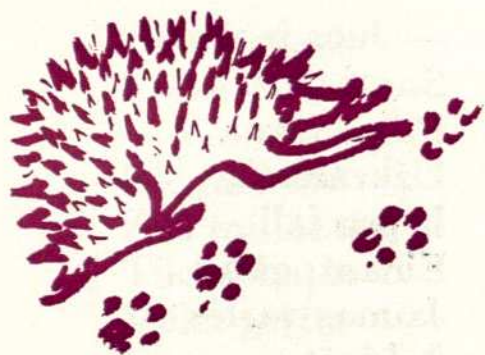
— O gal vyko
Pas Velykę?
Bet, ši baisiai
Užimta!
Kad žinotum —
Prasižiotum,
Darbais kokiais
Apkrauta.

— Iš vežimo
Ant kilimo,
Trys margučiai,
Trys žali,
Kai iškrito —
Nusirito,
Trys gražiausi —
Išpuošti!

— Ir tešlainis
Apvalainis
Nepavyko
Visiškai:
“Sutrupėjo!”
“Subyrėjo!”
Džiaugės lapė
Ir šeškai.

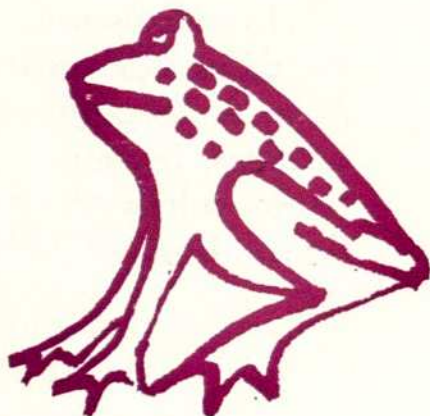

— Vilko pėdos!
Vilko pėdos!
Keisti burtai,
Taip, ar ne? —
Staiga špokas
Visus mokė:
— Saugu tiktai
Kamine!

Net ežiukas
Atsisuko
Ir, pastatęs
Spygliukus,
Rodė taką
Ir pasakė:
— Būta vilko —
Pus-pus-pus!

Kiškei mąstos:
— Vaikai bastos
Visai vieni
Po laukus,
O sutemo,
Giria šlama,
Laikas baisiai
Neramus...

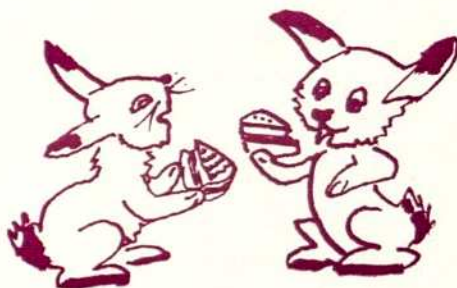

— Juos ir pelės
Suėst gali,
Pilka varna
Užkranksėt,
Ir pro šalį
Einant, gali
Jaunos varlės
Šokinėt...

Bet kiškiukai
Rudapūkiai,
Kiškės Drasės
Du vaikai,
Parstriksėjo!
Negirdėjo —
Nekranksėjo
Jiems varnai.

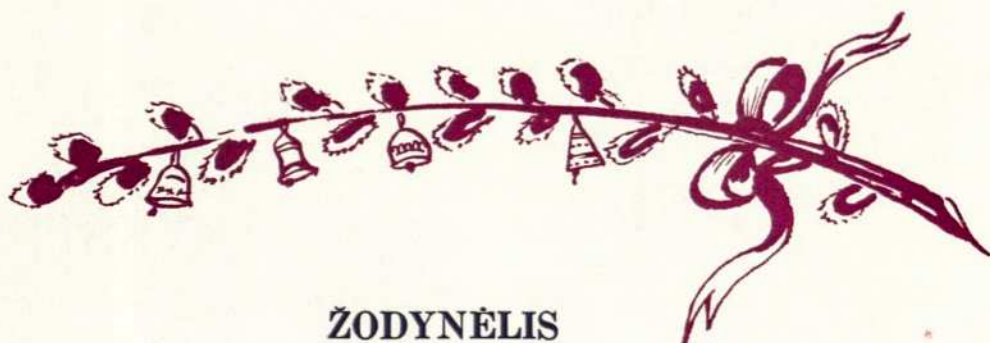

Ir pasakė
Geltonakiai:
— Buvo linksma,
Ei, džium-džium!
Mes ten kepėm,
Laižėm, tepėm
Rudą cukrų
Su medum.

Oi tai grasė
 Kiškė Drasė:
 — Kitą kartą
 Blogai bus!
 Kas tai matė,
 Tiktai katės
 Vėlai grįžta
 Į namus!

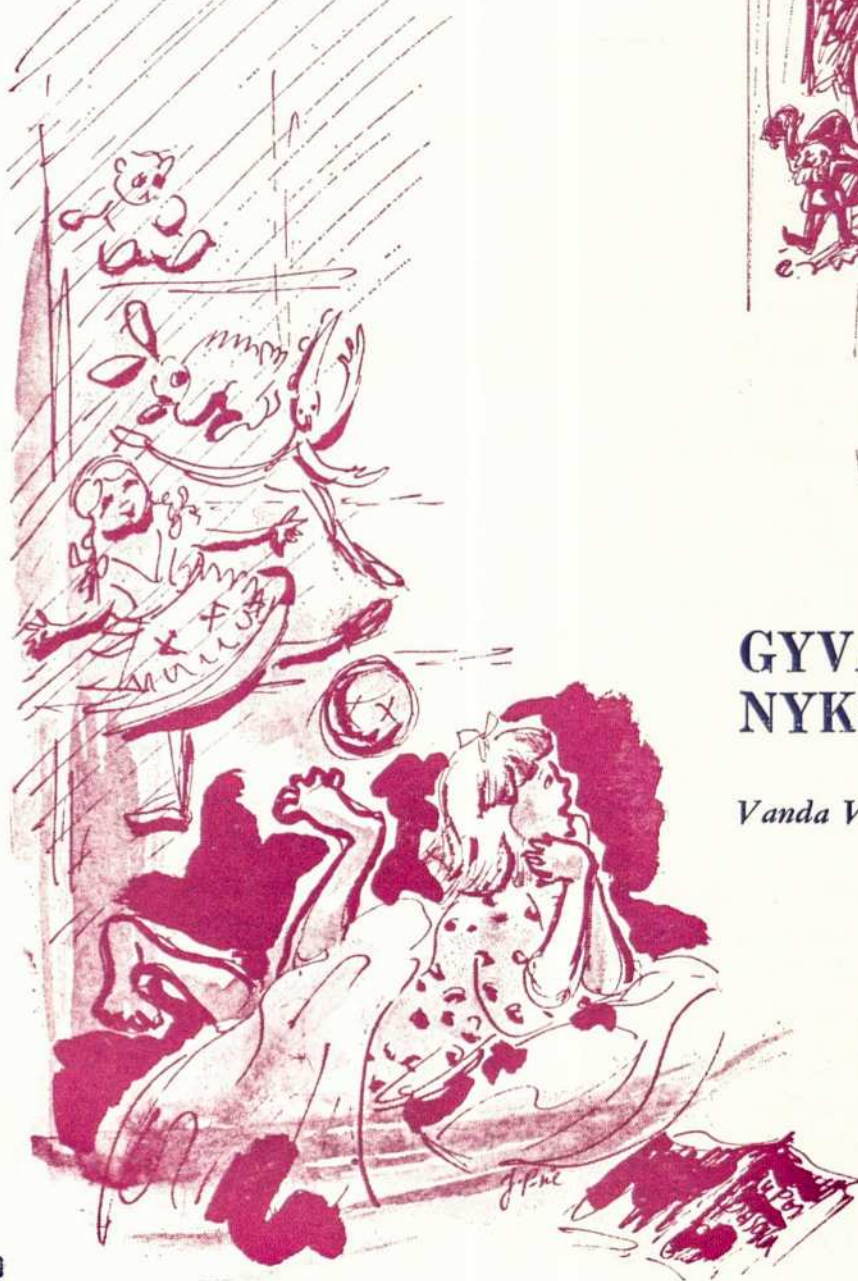
Aušo rytas
 Nematytas —
 Šviesus, šiltas
 Ir smagus,
 Už giružės
 Varpo dūžis
 Nuskambėjo
 Tris kartus...

ŽODYNĖLIS

susigūžęs — susmukęs, susitraukęs
 meduoliai — su medum kepti pyragai
 šuolis — pašokimas į tolį
 Velykė — Velykų bobutės vardas
 tešlainis — pyragaitis, sausainis
 burtai — prietarai
 dūžis — smūgis, kai kas nors mušamas
 grasyti — įspėti, sudrausti, pabarti
 Drasė — mamos kiškės vardas

Daug žaislų turėjo Vidutė, labai daug. Jos kambarėlis atrodė kaip žaislų krautuvė. Sienoje buvo padarytos lentynos, ant kurių sėdėjo kelios didelės ir mažos lėlės. Tupėjo baltas pliušinis katinas, meškis su meškiuku, beždžionė ir daug kitokių gyvuliukų.

GYVAS NYKŠTUKAS

Vanda Vaitkevičienė

Vidutei visi tie žaislai jau buvo nusibodę, ir ji nebežaidė su jais. Ji tik labai mėgo savo sieninį laikrodį, kuris atrodė kaip tikras namukas su raudonu stogu. O kai mušdavo valandas — iš lango išlisdavo ilgabarzdis nykštukas ir, varpeliu suskambinęs — din-din, din-din, — vėl pasislėpdavo.

Vidutė be galo mylėjo tą nykštuką ir vis laukdavo, kada jis išlīs iš lango. Jai atrodė, kad jis ne gana dažnai tepasirodo.

Kartą Vidutei pasidarė labai nuobodu, o dar truputį ir galvą skaudėjo. Ji atsigulė į lovą ir ėmė galvoti: “Nebūtų man nuobodu, jei galėčiau su laikrody gyvenančiu nykštuku pažaišti. O kad jį iš ten kaip nors išėmus? !...”

Ji pašoko iš lovos ir, prisistūmusi prie sienos kėdę, pabandė nuimti laikrodį. Ne, peraukštai — ji negali pasiekti. Tad kas bedaryti?

Ji tylutėliai išėjo į kitą kambarį. Pasiklausė, ką veikia marmytė. Ji tuo metu buvo virtuvėje labai užsiėmusi ir negirdėjo Vidutės žingsnių. Mergaitė paėmė iš drabužinės tėvelio skėtį — ir vėl sugrižo į savo kambarį. Laimingai užsilipusi ant kėdės, iškėlė aukštyr skėčio kotą ir užkabino jį už laikrodžio.

— Din-din-din! — suskambėjo, sužvangėjo nykštuko varpelis. Iššoko nykštukas, nusišypsojo Vidutei ir, akelėmis sumirksėjęs, prašneko:

— Aš esu gyvas žmogiu-kas! Esu nykštukas, vardu Smalsutis. Išleisk mane iš to narvelio.

Vidutė pradžiugo. Tuo-jau pat ranka išlaužė plonutes lenteles, ir nykštukas be-matant atsistojo ant jos del-no. Ji paleido jį ant grindų. Šis pasipurtė, pasiraivė ir tapo įprasto dydžio nykštu-ku.

Koks jis gražus ir nuostabus! Kaip pasakų knygoje nupieštas: jo veidai raudoni, nosis ilga, stora, akytės mažos, ilga barzda. Jo kelnytės mėlynos, švarkelis raudonas, o ant galvos žalia, smaila kepurytė. Jis atrodo kaip senelis; bet koks jis vikrus! Strikt - pastrikt, pasišokėjo kaip voverė ir, nusilenkęs, ėmė dėkoti Vidutei:

— Ačiū tau, Vidute, kad mane iš kalėjimo išlaisvinai. Buvau nubaustas — užburtas. Vai, kaip norėčiau dabar namo sugrįžti!

— O kur tavo namai? — paklausė mergaitė.

— Nežinau, Vidute. Tik atsimenu, kad mane nešė baltoji pelėda uždaroje dėžutėje — ilgai, ilgai — kol atnešė į tą miestą, kuriame tu gyveni. Todėl galvoju, kad mano namai, tėveliai ir devyni broleliai labai toli, — ir, nusiminięs, gailiai pravirko Smalsutis.

Staiga sujudėjo tėvelio skėtis, apvirto ir prasiskleidė. Suūžė už lango vėjas — ir langas atsidarė. Nieko nelaukdamas, įlipo nykštukas į skėtį. Neatsiliko nuo jo nė Vidutė. Ir, kažkas nepaprasta įvyko! Skėtis pakilo ir, it lėktuvas, išskrido pro atdarą langą.

Vidutė nustebo ir labai išsigando, kai juodu pradėjo kilti vis aukštyr ir aukštyr — virš miesto. O nykštukas džiaugėsi, nes galvojo, kad, galbūt, tas skėtis parneš jį namo.

Skrido juodu ilgai, ilgai. Juos nešdamas, aplinkui vėjas ūžė. Balkšvi debesys, kaip jūrų bangos, o vietomis, kaip avinėlio garbanos, plaukė virš jų galvų. Ūmai juodu pajuto labai stiprų ir šaltą vėją ir pamatė tamsų debesį.

— Audra ateina! — sušuko išsigandusi Vidutė.

— Suluš mūsų skėtis — nukrisime! — rėkė Smalsutis.

Čia pat kažkas suplasnojo, sujudo... Ir išgirdo juodu gailų balsą:

— Priimkite ir mane į savo lėktuvą! Aš labai pavargau, sparnų nebepalaikau — tuoj krisiu...

— Paukštis! — sušuko abu. — Leiskis pas mus! — pakvietė. Ir didelis paukštis kriste įkrito į juodviejų skėtį. — Bet — oi, baisu! — tas skėtis ėmė kristi žemyn, žemyn ir žemyn. Staiga subraškėjo jo virbalai ir išsigandę keleiviai pasijuto bekabą ant medžio šakų. Vidutė net užsimerkė iš baimės ir nejudėjo. Smalsutis tą patį padarė. Tuo pat metu juodu išgirdo:

— Klia-klia-klia: — nebijokite, apsidairykite. — Pažvelgė abu ir nustebo — jie gulėjo didžiuliame lizde ir laikėsi už medžio šakų. Šalia jų stovėjo didelis baltas paukštis: ilgakaklis, ilgasnapis, ilgakojis.

— Gandras! — sušuko Vidutė.

— Taip, esu gandas. Tas pats paukštis, kurį priėmėt į skėtį. Išgelbėjot mane, o dabar aš priglaudžiu judu savo namuose.

Nudžiugo keleiviai, bet ir labai nuliūdo, pamatę, kad jų skėtis jau visiškai sulūžęs. Ir ėmė abu dejuoti ir aimanuoti. Vidutei pagailo namų, mamytės ir tėvelio. Smalsučiui buvo graudu, kad nebesuras savo gimtinės.

Gandras rimtai klausėsi abiejų nusiskundimų ir pagaliau paklausė:

— Nykštuk, ar toli tavo namai?

— Nežinau, bet atsimenu, kad gimtasis mano miestas vadinosi Karališkiai, nes tenai ir mūsų karalius puikiuose rūmuose gyveno. O mieste daugybė namų, žalių samanų stogais. Vienuose iš tokių ir aš su tėveliais ir devyniais savo broleliais gyvenau.

Buvau visų jauniausias, ir mane visi labai mylėjo. Tik aš dažnai negeras buvau. Viską norėjau žinoti ir dažnai lįsdavau, kur nereikėjo.

— Klia-klia-klia: — puiku, kad prisipažįsti, — pagyrė gandas nykštuką.

— O kaipgi tu į laikrodį patekai? — paklausė Vidutė.

— Už tai aš ten patekau, kad labai smalsus buvau. Ir dar savo žodžio neištesėjau. Tik pasiklauskite. Papasakosiu, kaip visa tai įvyko. Karališkių miestas yra prie didelės upės ir labai tankios girios. Todėl gera buvo visai mano giminei tenai gyventi. Iš girios parsinešdavom uogų, grybų ir riešutų. Upėje žuvaudavome, ir niekad mums maisto nepritrūko. Buvome sotūs ir linksmi. Mylėjome ir globojome girios paukščius ir žvėrelius — ir niekad jų neskriausdavome. Mano tėvelis buvo gyvulių ir paukščių daktaras, todėl girios gyventojai mūsų šeimą ypatingai mylėjo. Ir buvo taip gera ir gražu su tėveliais ir devyniais broleliais žaliuose nameliuose gyventi.

Vieną dieną upe atplaukė laivelis. Pririšęs laivelį prie kranto, iš jo išlipo akiniuotas žmogus. Jo barzda buvo ilga, akiniai storo, tamsaus stiklo. Ant jo peties tupėjo balta, graži pelėda, o rankoje jis nešėsi dėžę. Jis tiesiai į mūsų miestą atėjo. Kas jis buvo — niekas nežinojo. Bet visi Karališkių gyventojai pagarbiai ir nustebę į jį žiūrėjo, nes, kiek numanau, — pirmą kartą akiniuotą žmogų matė. Niekas pas mus akinių neturėjo ir jų nedėvėjo. Dar daugiau visi buvo nustebę ir susidomėję, kai jis per vieną dieną nepaprastus namus — su durimis ir stiklo langais — pasistatė. Mūsų visų namai durų ir langų neturėjo. Susirinko minia prie jo namų. O jis išėjo ir, labai mandagiai visus pasveikinęs tarė:

— Sveikučiai, visi čia susirinkusieji! Esu aš burtininkas, vardu Protenis. Apsigyvenau pas jus, kad išmokyčiau patogesnius namus statyti ir juose šiaip patogiau įsitaisyti. Parūpinsiu jūsų langams stiklo ir namams duris. O, be to, kiekvienai šeimai padarysiu po tokį stebuklingą daiktą, kuris pradžiugins jus visus. Tik prašyčiau ilgoką laiką kantriai palaukti. Nevalia niekam į mano namus įeiti tol, kol aš pats jus pakviesiu. Jei kas nekviestas įžengs — tą smarkiai nubausiu.

(Bus daugiau)

NEKLAUŽADA KIŠKUTIS

Danutė Lipčiūtė

Augo pakrūmėj kiškutis —
Jo šilkiniai kailiniai,
Uodegytė kiek trumputė,
Ūsai riesti išdidžiai.

Nenorėjo jis klausyti
Nei tėtuko, nei mamos!
Nenorėjo jis mokytis
Nei mokykloj, nei namuos!

Broliai tvarkosi ir dirba,
Sesės kepa pyragus,
O išdykėlis kiškutis
Bėginėja po laukus.

Susivėlė jo kailiukas,
Uodegytė purvina,
Vienos skylės jo švarkiukas —
Ir burnytė murzina...

BAISI NAKTIS

Linda Stačiokaitė

Išėjus iš Dariaus kambario, Dovilė grįžo į savąjį. Ji greit apsirengė tamsiais rūbais ir apsiavė minkštais, guminiais batais. Buvo jau vėlu.

— Reiktų man sužinoti, kur Keistuolis gyvena. Gal rasiu kokių popierių, ar ką nors įtartino. Tada pranešim tėtei.

Dovilė ėjo koridoriu ir atidarinėjo miegamųjų duris. Ji galvojo, kad kuriam nors kambarį pamatys šviesiaplaukį vyrą jūrininko uniformoj. Bet tokio niekur nematė.

— Dar yra kambarių prie kontrolės, — prisiminė mergaitė. — Gal ten ką nors rasiu?... — pagalvojo. Ji nuskubėjo į kitą laivo galą. Sukdama kampą, staiga pargriuvo. Buvo atkišta didelė juoda koja!

— Na, kas čia dabar! — suriko Dovilė.

— Taigi, panele, o kur taip skubi? — tarė šviesiaplaukis vyras jūrininko uniformoj.

Dovilė išplėtė akis.

— Smalsiems vaikams aš turiu vietą, — piktai suurzgė, pagriebdamas Dovilę už alkūnės.

— Tai suradau poną Keistuolį, — galvojo sau Dovilė. Ji buvo labai išsigandus, bet nenorėjo pasiduoti. Jei bus drąsi, vis vien

kaip nors ištruks. Ji atsiminė, kaip tėtis ją su broliu mokė nepamest galvos, nesvarbu kas atsitiktų.

Vyras Dovilę nusivedė į kažkokį kambarį. Buvo tamsu. Jis uždegė šviesą. Dovilė aiktelėjo. Ant grindų gulėjo Darius — surištomis rankomis!

— Matai, kas atsitinka vaikams, kurie landžioja kur nereikia! — pyko vyras. Jis paėmė skudurą ir sukišo Dovilei į burną. Ir Darius buvo tokiu pat būdu nutildytas. Surišęs Dovilei rankas, vyras abiems pagrumojo.

— Jūs rėksniai, tupėkit čia. Aš turiu darbo, ir nemanykit, kad tokie kaip judu mane sukliudys!

Jis užgesino šviesą ir išėjo.

Dovilė pabandė liežuviu stumt skudurą iš burnos. Po truputį išstūmė ir išspiovė. Nušliaužus prie Dariaus, tyliai šaukė jį vardu. Berniukas atsakė neaiškiais garsais. Dovilė dantimis ištraukė jam skudurą iš burnos.

— Oi, kaip tik laiku, — atsiduso Darius. — Maniau, kad užspringsiu ant to skuduro, jau beveik gerklėj buvo įstrigęs.

— Kaip tu čia atsiradai? Juk turėjai likt kambary ir planuot.

— Man pasidarė nearmu, kad tave vieną išleidau. Galvojau, vis vien dviese saugiau. Suradau šią skylę, tavęs beieškodamas, ir užtikau mūsų poną...

— Bet aš sakiau, kad aš nekvaila, nereikėjo ieškoti. Dabar bent žinočiau, kad tu laisvas...

— Klausyk, Dovile, aš išgirdau jį kalbantį per radiją trumpomis bangomis.

— Ką? Tai ką jis planuoja daryt?

— Ne viską supratau, bet man atrodo, kad nori pradėt kažkokį karą. Mūsų laivą turi pagrobti. Kadangi tai ne karinis laivas, dėl to gali būti karas.

— Kodėl?

— Nežinau. Tikriausiai kam nors bus iš to naudos.

— Bet kaip jie laivą pagrobs? Juk tėtis ir įgūla neleis!

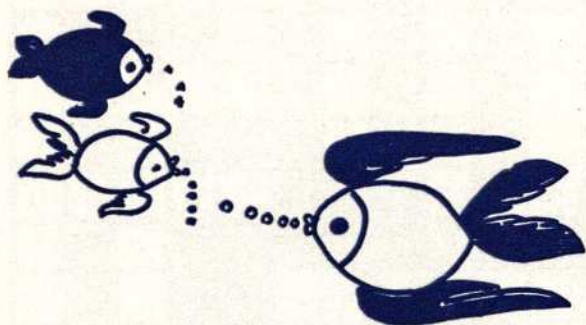
— Jie turi planą. Per oro vamzdžius paleis dujas, kurios apsvaigins. Tada laivą leis pagrobti.

Jiems besikalbant, Dovilė visą laiką judino rankas, bandydama atlaisvinti virves. Staiga ji išnėrė vieną ranką, paskui kitą.

— Dariau, Dariau, žiūrėk — aš laisva! (Bus daugiau)

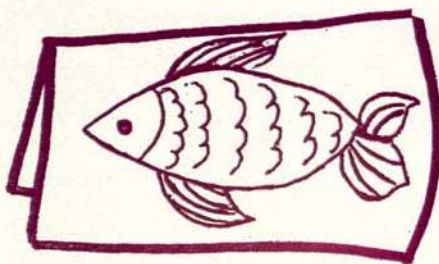
PASIDARYKITE IŠKIMŠTĄ ŽUVĮ

paruošė Rima Valiulytė

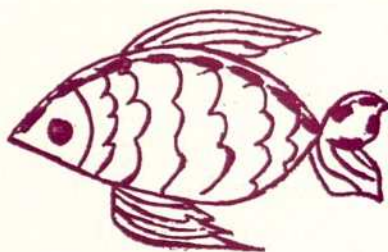

1. Reikalinga: suspaustukas (stapler), žirklys, spalvotas popierius, spalvotas pieštukas ir popierinės nosinaitės.

2. Nupaišyk žuvį. Paimk raudoną pieštuką ir nupaišyk tokią žuvį ant oranžinio popieriaus (arba kokios kitos spalvos). Popierį perlenk pusiau.

3. Iškirpk nupaišytą žuvį, kuri išeis dviguba. Apspausk vieną šoną. Tada prikimšk popierinių nosinaičių, kad žuvis pasipūstų.

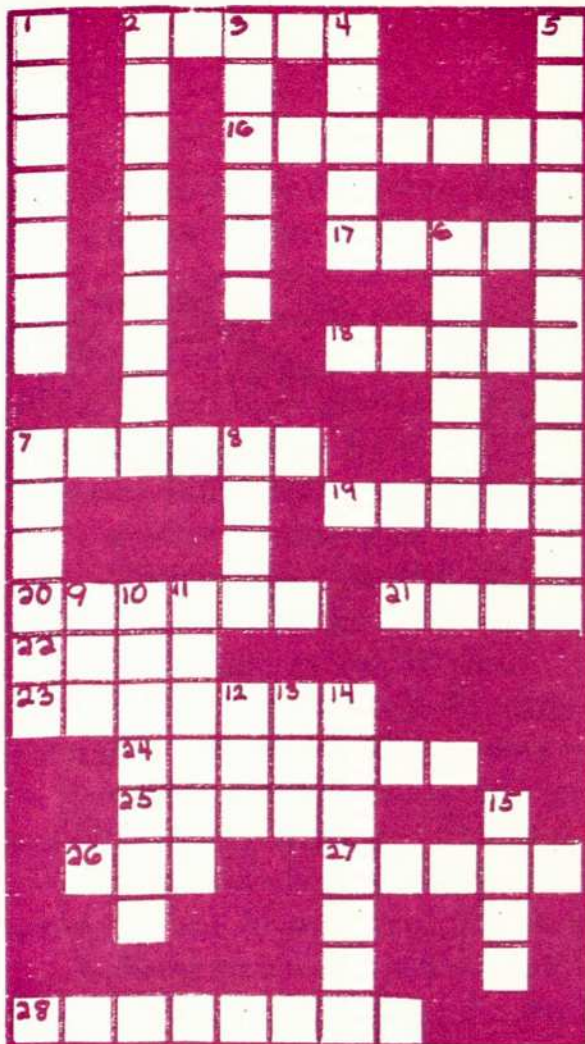

4. Apspausk antrą pusę, kaip parodyta paveiksle.

5. Iškimštą žuvį galima pakabinti už siūlelio, arba priklijuoti prie mėlyno popieriaus.

Galima padaryti ir šešką tokiu būdu. Tik į nosinaites reikia įlašinti mamos kvepalų.

VELYKŲ GALVOSŪKIS

paruošė Viktorija Jogaitė

Atsakymus siūskite:

TAŠKŲ BANKAS, 85 House Dr.
Akron, Ohio 44319

Žemyn:

1. Pavasario šventė
2. Metų laikas
3. Kiekvienas ją turim
4. Lietuvos medis
naudojamas verboms
5. Kristaus p.....s
6. Eina be kojų.
7. Naudojamas kiaušiniams
marginti
8. "Rasti" — būsimasis I.
9. Prielinksnis
10. Atkalnė
11. Lietuvos miestas
12. Būdvardis, sutrumpintai
13. Automobilių klūbo
sutrumpinimas (angliškai)

14. Padaryti laiku
15. Žemės plotas vandeny

Skersai:

2. Lietuvos paukštis
16. Žemaitijos miestas
7. Karštas metų laikas
17. Beržo sunkai
18. Džiaugsmas
19. "Eiti" būsimasis I.
20. Velykų žvėrelis
21. Galingas paukštis
22. Neregė moteris
23. Didelis išgąstis
24. Indams spinta
25. Įvardis
26. Klaustukas
27. Kojos apačia
28. Nudažytas kiaušinis

Jeigu gali
sugalvoti
naują išradimą,
nupaišyk,
aprašyk ir
atsiųsk

EGLUTEI!

**Pakratyk savo
smegenis.**

PARAŠIUTINĖ MAŠINA

Ta mašina pradeda važiuoti labai greitai, bet ji neturi stabdžių. Kai ji važiuoja virš 100 mylių greičiu, pasikelia nuo žemės ir apsiverčia.

Jei mašina užsidega, tai ji turi parašiotą ištiesti. Bet jei ji neužsidega, paleidžia parašiotą, kada reikia.

*Gintaras Lukas Ruzgas, 7 m.
Woodhaven, N. Y.*

ŽEMĖS DREBĖJIMAS

Ar Vašingtone, jūsų sismografai jautė drebėjimą? Jis įvyko vasario 9 dieną. Pas mus nukrito Jūratės čelo, vienas paveikslas nukrito, o kitas pakrypo. Kone nukrito modelis ir radijas, ir taip pat mano mažų mašinyčių paveiksliukai, kuriuos gavau Kalėdoms. Kalbant apie žemės drebėjimą — Kalifornijoje nukrito 8 tiltai. Po vienu tiltu buvo suspaustas sunkvežimis, kuriame buvo du vyrai. Jie abu numirė. Veteranų ligoninėje vienas vyras buvo prislėgtas akmenimis 58 valandas. Jis išliko sveikas ir jį iškasė. Jam buvo lūžus ranka, keli pirštai ir trys dantys išmušti.

*Arvydas Raulinaitis, 9 m.
Los Angeles, Calif.*

ŠEŠKAS AR SKUNKSAS?...

Piešinys — Tomo Kijausko, 5 sk.
Cleveland, Ohio

Mielieji V-tojo skyriaus skaitytojai Clevelande,

Eglutė dėkoja už Jūsų laiškučius. Ji džiaugiasi, kad skaitėte straipsnelį "Kaimynas, kurio niekas nenori sutikti". Susidomėjote, kodėl skunksas nepavadintas šešku.

Būdingas Šiaurės Amerikos kontinentui skunksas yra šeško giminaitis, bet jis nėra šeškas.

Šeškas lotyniškai vadinasi *mustela putorius*, vokiškai iltis, o Šiaurės Amerikoje ir Kanadoje jo vardas polecat, fitchew, founart. Skunkso lotyniškas vardas yra *mephitis mephitis*, vokiškas — stinktief. Gailiaus ir Šlažo žodynas siūlo žodį *smirdėlis*. Bet ir tai nėra tikrai lietuviškas žodis, nes reikia sakyti *dvokia*, o ne smirda.

Kai kurie Š. Amerikos pietinėj daly gyveną žmonės, skunksą vadina *polecat*, bet tai klaidinga.

Lietuviai kalbininkai šiuo metu siūlo žodį *skunkas*. Tačiau, jis dar nėra plačiai naudojamas. 1936 m. lietuviškame tarptautinių žodžių žodyne, skunksas šitaip aptariamas:

Š. Amerikos kiaunių giminės žvėrelis, kurio juodas, blizgus, su retais baltais plaukeliais kailis yra brangus ir vartojamas apikaklėms.

Žodis *skunksas* yra panašus į šiuos žodžius: *žirafa, koala, kolibris, pingvinas, tarantulas, hiena, tukanas, opsumas, dinozauras* ir panašiai. Kai kuriems svetimų kraštų žvėrimis turime lietuviškus vardus kaip *raganosis, dygliakiaulė, meškėnas*.

Lietuvių enciklopedijoje galite paskaityti apie skunksą ir šešką. Jie skiriasi ne tik išvaizda, bet ir būdu. Šeškas labai vikrus, plėšrus. Skunksas juda pamažu, per daug nesislapsto ir prijaukintas gauda peles ir žiurkes, kaip katė.